

Sygn. akt II CNP 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2016 r.
skargi E. E. S. (dawniej T.)
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Apelacyjnego w (...) powództwa Gminy Miasto S.
przeciwko E. E. T. (obecnie S.)
o zapłatę,

**odrzuca skargę; zasądza od E. E. S. (d. T.) na rzecz Gminy
Miasta S. 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł kosztów zastępstwa
prawne w postępowaniu skargowym przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

E. E. S. (dawniej T.) wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 sierpnia 2015 r. oddalającego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 czerwca 2015 r., którym sprostowano w nakazie zapłaty z dnia 29 stycznia 2014 r. oznaczenie imienia E. T. w ten sposób, że jako pierwsze imię pozwanej wpisano „E.”, a jako drugie pozostawiono „E1.”.

Skarżąca wskazała, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem, tj. art. 350 § 1 k.p.c., art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 78 Konstytucji RP oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy wskazał, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Jej celem jest uzyskanie prejudykatu, umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną wskutek wydania prawomocnego orzeczenia, które narusza prawo (art. 417¹ § 2 k.c.). Uzyskanie prejudykatu stwierdzającego niezgodność orzeczenia z prawem dotyczy, co do zasady, tylko orzeczeń wskazanych w art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. 519² § 1 k.p.c., czyli orzeczeń sądu drugiej instancji kończących merytorycznie sprawę co do istoty. Od innych prawomocnych orzeczeń, w szczególności postanowień formalnych i wpadkowych, skarga nie przysługuje (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 2011 r. II BU 6/11, nie publ. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 r. III CNP 32/10, nie publ.; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2012 r., V CNP 63/11, nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 r., II CNP 64/13, nie publ. i z 9 października 2013 r., II CNP 34/13, nie publ.). Dotyczy to także postanowień w przedmiocie sprostowania orzeczenia. Postanowienia te nie kończą sprawy w sposób merytoryczny i nie spełniają wymagania z art. 424¹ § 1 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niedopuszczalną na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postanowiono zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.

jw